

na Bukefalovi do čela vojska a nařídil, aby bitvu zahájili Médové a Peršané. Sám s Makedonci a Řeky obsadil strany. Rozkaz byl vyplněn. Stejně chytře promyslel i způsob, jak porazit slony. Měl s sebou sochy odlité z kovu, do nichž přikázal vložit žhavé uhlí a oheň, aby se rozžhavily tak, že by jejich žár nebylo možné snést. Potom dal zhotovit železný vůz, sochy do něho naskládal a pustil před slony. Sloni v domnění, že to jsou lidé, natáhli podle svého zvyku choboty a chtěli sochy uchopit. Popálili se však a začali ve zmatku couvat zpět. Nic je pak nemohlo přimět, aby šli znovu do boje proti lidem. Když Poros viděl, co se stalo se slony, lekl se. Médové a Peršané zaútočili proti Indům šípy a kopími a na obou stranách padl velký počet lidí. Po dvaceti dnech nepřetržitého boje začali Médové a Peršané slábnout. To Alexandra rozzlobilo. Vsedl na Bukefala a vjel do bitvy. Bojoval udatně a s ním i Makedonci a Řekové. Vyznamenal se dokonce i Alexandrův kůň. Padlo množství Indů. Když Poros viděl, že jeho lidé ustupují, obrátil se na útěk a zbylí Indové ho následovali. Alexander se pak zde rozložil táborem, obětoval bohům a dal příkaz pohřbit padlé Indy i své vojáky.

81 Následujícího dne dobyl Porovo sídelní město a vstoupil do jeho paláce. To, co v něm našel, se zdálo člověku neuvěřitelné. Čtyři sta zlatých sloupů se zlatými hlavicemi. Mezi sloupy se pnulo révoví se zlatými listy a hrozny z křišťálu, perel, smaragdů a onyxů. Stěny paláce byly pokryty zlatými pláty. Když je Makedonci sundali, viděli, že jsou na palec silné. Zdi byly zdobeny různými druhy perel, rubíny, smaragdy a ametysty. Brána byla ze slonoviny, vykládaná ebenem. Porovy pokoje byly z cypřišového dřeva. V dvoraně stály zlaté sochy a mezi nimi zlaté plataný s větvemi, na nichž seděli rozliční ptáci. Každý byl zbarven jako živý, měl pozlacené drápky i zobák a byl ozdoben různými druhy perel. Všichni, když se Porovi zachtělo, mohli zpívat — každý podle svého druhu. V paláci našel Alexander i mnoho váz tak mistrně zhotovených ze zlata, stříbra, drahých kamenů a křišťálu, že stály na hranici lidských možností.

82 Z Porova města dorazil Alexander ke Kaspickým branám, kde se utábořil. Země v tom kraji byla úrodná, měla však stinnou stránku — byla plná hadů a divoké zvěře. Odtud napsal dopis královně Amazonek Talistridě. „Král králů Alexander, syn boha Ammona a královny Olympiady, přeje královně Amazonek Talistridě štěstí. Věřím, že jste slyšely o bitvě s Dareiem a o tom, jak jsem si podmanil celou jeho říši. Doufám, že je vám rovněž známo, jak jsem bojoval proti Porovi, králi Indů, obsadil jeho město i jak jsem vedl válku s jinými kmeny, z nichž ani jeden proti mně nic nezmohl. Nechcete-li tedy v boji se mnou utrpět škodu, přikazuji vám, abyste mi odváděly daň.“

83 Královna Amazonek odpověděla: „Talistrida, královna Amazonek, a Amazonky, které jsou nejsilnějším a nejudatnějším vojskem pod sluncem, přejí Alexandrovi, králi králů, štěstí. Dříve než přijdeš na naše území, chci tě varovat, aby sis promyslel, jak to udělat, nechceš-li zažít hanbu a strach, jaký ještě neznáš. Popíšu ti v tomto dopise naše obydlí a způsob života, aby sis o nich mohl udělat představu. Bydlíme za řekou na ostrově, který ta řeka obtéká kolem dokola, takže nelze najít ani její začátek, ani konec. Pouze z jedné strany máme úzký vchod. Žije zde dvě stě čtrnáct tisíc žen neposkvřených muži. Mužové s námi nebydlí, ale jsou na druhé straně za řekou a jednou ročně, když po třicet dní slavíme Diův svátek, se s nimi za řekou scházíme a po tu dobu tam zůstáváme. Jestliže chce někdo se svou ženou užívat radosti, může s ní být jeden rok. Porodí-li žena chlapce, má ho u sebe sedm let a pak ho odevzdá otcí. Porodí-li děvče, nechá si je. Když jdeme do boje, jede nás sto tisíc, ozbrojeno oštěpy a šípy, na koních, ostatní střeží ostrov. Nepříteli vyjíždíme naproti až k horám, naši muži jdou za námi. Po každém vítězném návratu nás muži oslavují. Majetek té, která padne, se dělí mezi živé. Chceme proto s vámi statečně bojovat a ukázat vám svou udatnost. Jestliže nad námi zvítězíte, nezískáte žádnou slávu, protože budete vítězi nad ženami. Rovněž nenaleznete nic, co byste si mohli vzít a odnést. Měj se proto, císaři, na pozor, abys neutřžil hanbu. Popsala jsem vám náš

celoroční způsob života. Rozvaž tedy, co uděláš, a rychle odpověz. Budete-li chtít boj, vyjedeme vám naproti k těm horám.“

84 Alexander se dopisu zasmál a odpověděl: „Král králů Alexander, syn božského krále Ammona a královny Olympiady, přeje královně Amazonek Talistridě i všem Amazonkám štěstí. Podmanil jsem si tři části tohoto světa, Asii, Evropu a Afriku, a bylo by proto hanbou s vámi nebojovat. Dám vám však přesto radu; chcete-li zemřít a svou zemi nechat zpustošit tak, že se stane neobyvatelnou, přijďte nám vstříc k těm horám, jak jste řekly. Nechcete-li však zemřít, opusťte svůj ostrov, a pak budeme spolu jednat. V poli se chceme utkat s vašimi muži. Přísahám vám při svém otci Ammonovi a našich bohyních, Junoně a Minervě, že vám nijak neublížím. Daň mi dejte, jakou budete chtít, jízdu mi pošlete také, jak velkou chcete; nechť mi ji přivedou vaše Amazonky. Přijmu je s úctou a bohatě je odměním, a budou-li chtít, nechám je opět volně odejít. Všechno rozvažte a napište, co uděláte.“

Amazonky po uvážení oznámily: „Posíláme ti svých deset nejlepších divokých a deset nejlepších bílých koní.“ Tak bylo uzavřeno příměří a Alexander se opět přichystal na pochod.

85. Při tom mu bylo oznámeno, že indický král Poros je v Baktrii a shromažďuje vojsko k novému boji. Alexander určil sto padesát průvodců, kteří znali cestu, a okamžitě vyrazil.

Bylo to v měsíci srpnu. V největším žáru táhl přes písčité bezvodé oblasti, plné hadů a divoké zvěře. Přikázal, aby vojsko šlo ve zbroji. Stalo se. Všichni šli ozbrojeni a třpytili se jako hvězdy, protože měli zbroj ze zlata. Za celý den nepřišli na vodu. Tehdy jakýsi makedonský voják jménem Zefyrus objevil trochu vody, zachycené v prohlubeni ně kamene. Nabral ji do přilbice a přinesl Alexandrovi. Alexander však myslel moudře na to, jak by mohl vojáků povzbudit, a přede všemi rozkázal vodu vylít. Vojáky to nesmírně povzbudilo a opět se vydali na pochod.

86 Následujícího dne přišli k řece, jejíž břehy byly porostlé

rákosem vysokým jako šedesátistopý lesní strom. Alexander rozkázal nabrat z té řeky vodu. Byla však trpká jako čemeřice. Spíše než o sebe měl Alexander i vojsko strach o dobytek, který hynul žízní. Měl totiž s sebou tisíc slonů s nákladem zlata, čtyři sta vozů s kosami, dva tisíce dvouspřežných vozů, sto tisíc jezdců, tři sta tisíc pěšáků, množství mul, velbloudů a dromedárů s nákladem zásob a potřeb pro vojsko a bezpočet skotu a bravu k jídlu. Makedonci byli tak bohatí, že zlato stěží unesli. Dobytek se totiž pro nedostatek vody nemohl zapřahat. Vojáci z žízně olizovali železo, pili olej a někteří dokonce svou moč. Jejich utrpení bylo nesmírné, protože všichni šli navíc v plné zbroji. Alexander měl opět strach spíše o své vojsko než o sebe. Vydal se po břehu té řeky s trpkou vodou a k osmé hodině ranní dorazil k jedné tvrzi, která stála uprostřed té řeky na ostrově a byla vybudována z říčního rákosu. Řeka zde byla široká čtyři hony. V tvrzi se ukázalo několik lidí. Alexander dal rozkaz zeptat se jich indickým jazykem, kde teče pitná voda. Oni se však schovali. Alexander přikázal vystřelit na tvrz několik šípů. Indové se však schovali ještě hlouběji. Když Alexander viděl, že s ním nechtějí mluvit, rozkázal, aby se několik vojáků svléklo a k tvrzi přeplavalo. Třicet sedm odvážlivců vstoupilo do řeky bez oděvu s vytašenými meči. Zdolávali již čtvrtou, poslední část, když tu se náhle na ně vyřítily vodní obludy zvané hroši a spolklly je. Vojsko pochodovalo celý den vysíleno žízní a navíc sužováno velkým strachem, protože okolo pobíhali lvi, medvědi, nosorožci, tygři, pardáli a útočili na ně.

87 Stále se točili kolem té řeky, až okolo jedenácté hodiny přišli k rybníku s dobrou sladkou vodou. Zde se utábořili v rozloze tří mil do šíře i délky. Pak na příkaz vykáčeli kolem houšť rákosí. Rybník byl velký jednu míli. Alexander nařídil udělat několik ohnišť. Jakmile vyšel měsíc, začali vylézat škorpióni a šli se k rybníku napít. Po nich přišli hadi a draci nevídaných rozměrů a barev. Země se otřásala syčením. Přicházeli k rybníku z hor. Na hlavě měli hřeben a chodili vztyčeně s otevřenými tlamami. Měli smrtící dech a z očí jim kanul jed. Vojáci, zcela přemožení strachem, mys-